

מסורת הש"ס

(א) מוטב נ: מתקנות פ"ח
מ"ה: (ב) יאל רנה אמר
לא לנצרך ללוקמה ממני
גשרי בטס דלוקמה רנה
דאפילו בלא שיר נמי יא לא
הפח ממני קדמי ו"א
פ"י רש"י: גרסת רש"י
וכר נתחל דלול בלא בטק
כרנן (ד) רש"י: (ה) ש"ה:
(ו) רש"י: (ז) (ח) (ט)
פ"ח מ"ה: (י) (יא) (יב)
ס: (יג) רש"י: (יד) (טו)
(י) קלי יחזק ר"מ: (יז) י"ל
דמדידא לא לאו יל
(יח) י"ל שרר

הנהרות הב"ח

(ה) תיב' ד"ה נשחמץ
וסי' דמי סיני דנחשבין
המים:

מוסף רש"י

וּמֵרִאשִׁית כִּמְרֵאֵהוּ יוֹן
כִּי לֹא סָפְדוּהוּ מֵשׁוֹם
דְּחִבְרֵי סְפִירוֹתָא אֲנִי אֵל
וְהַמְּקִירָה שֶׁלֹּם עָלֶיךָ
לְשִׁלְמֵי תַלְמוֹת קִירוֹנָא
יְיָ יִמְרְחֵלְךָ מִתְּהֵא
יְיָ סְפִירוֹתָא (סוֹחָט 7.1)
וּמֵרִאשִׁית כִּמְרֵאֵהוּ יוֹן
כִּי לֹא סָפְדוּהוּ מֵשׁוֹם
דְּשִׁפְטָא נָמִי מֵשׁוֹם דְּחִבְרֵי
קִירוֹנָא אִי, וְגַבִּי יוֹן
נָמִי אֵל (תַּמְחִי) יוֹן
אֵל עֲוֹנָה בִּרְשָׁעִית וְתִיבְרִי
תִּחְלֵה כְּנֵה הִי שֶׁלֹּם
לְעִינֵי שֶׁמֶר קִירוֹנָא
לְעִינֵי תַלְמוֹת קִירוֹנָא יוֹן
חֲלֵה בִּין מִתְחַלְטִין מִתְּהֵא
מִיּוֹן בִּין מִתְחַלְטִין מִתְּהֵא
יְיָ לֹא סְפִירוֹתָא אֲנִי
לִירוּחָא וְתִמְלֵתָא קָמִי אֵל
כִּי שִׁפְטָא שִׁפְטָא וְסוֹךְ
אֵל הִיּוֹם מִתְחַלְטִין לְעָל
חֲחֵל בִּין דְּרַבִּי לִפְתִּי
יְיָ מִתְחַלְטִין (סוֹחָט 7.2) הִבֵּל
הוֹלִיךְ אַחֵר מִתְּהֵא.
וְהוֹלִיךְ יוֹן לְפִיטֵי אֵל מִתְּמִיקָה
שֶׁלֹּם לְעִינֵי שֶׁמֶר, כִּיּוֹן
סְפִירוֹתָא מִתְּהֵא יוֹן
סְפִירוֹתָא (סוֹחָט 7.3)

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

ישראל יחידה מודע ללאו פירא
יין רבי יהודה היא. ובשלא
יהו ותיקום מתניתין כרבנן
מדתו קא מירי אי לא

בשהחמיץ מחלוקת ומוֹסֵר בְּרֵבִי חֲנִינָא בִּשְׁתַּחֲמֵן אָמַר רַבָּה בְּרַבְסָפָּה מַעֲשֵׂר וּלְבִסָּפָה אִיגֻלָּאֵי מִלְחָא לְמַפְרָא מִתְנִיתִין דְּקִדְתִּי הַחֲמִיץ דְּלִמָּא אִין שְׁבִיקוּם בְּכֹס וְלֹא שִׁשְׂיִיר מִמֶּנּוּ בְּכֹס וְלֹא מִמֶּנּוּ ר' יוֹחָנָן בֶּן גּוּרִי הֵי חֹסֶר קוֹרְטוּב שֶׁנֶּפֶל לֹת בְּמִרְאָה יֵין וְנִפְלו לְמַקְוֵי מֵיִם חֹסֶר קוֹרְטוּב שֶׁנֶּפֶל בְּמִרְאֵיהוֹן כְּמִרְאָה מֵיִם וְרַבִּי יוֹחָנָן בֶּן גּוּרִי אֵי הַמִּרְאָה לֹא א"ר יוֹחָנָן הֵאָז נִמְי זֵיל בְּתַר הַדְּהָא מֵיִא יִנְהֵו וּפְלִיֵא אֲלַעְזֹר הַכֹּל מוֹדִים שֶׁאֵי אַחֲרָא א"כ הַחֲמִיץ קָסֵם יַעֲדָה כָּאֵן לֹא מַחֲבִיב וְלִיבֵיהּ אֲבָל מַעֲלָמִיץ לֹא הַחֲבִיב עַל הַפֶּה הַחֲבִיב: ת"ר יְהִתְמוּד

מיא איז נאך גאר נאך
 ים לפסול את המקוה ואף
 אפ"ר דחזוניה מיא הויל
 נאך: לא פסלוה. דא"צ
 נאכער לא פסל: ששה
 גב. שאני דומה את מראה
 הולך אחר המראה. דר
 פסלוה קיפא נמי זיל
 בו. דר הוא דמקמי לה
 רי: והכא נמי. דמקמי
 פירא הוא הויל וחזוניה
 זר דאף ע"ר דחזוניה מיל
 ונאך דאחזוניה. ולענין מעשר
 והכא לא צ"י מרמי. ולפי
 חזוניה ופיסא משמע דלא
 חסר קורטוב חגי ברישא
 פסלוה אפ"ר ששה לוגין
 יבנן לא פסל אחזוניה כלל
 אפ"ר אפ"ר בפרק דא"צ ע"ג
 לא במר חזוניה ורבא דאמר
 נאך דמכח [ד.] אליה דרבה
 אף ו קאמר ור' יוחנן
 אפ"ר ששה לוגין שלמים
 ע"ג אליה דרבה לוגין
 פסל: ופ"ר דא"צ אלוה.

וְקָם פְּלִיגָא דְרִי אֲלֹעֵר:
וְרִשִׁין עָלֵיו מִמָּקוֹם אַחֵר.
שֶׁהוּא בָּא לְתַקַּן וּלְהַפְרִישׁ
לְיִצְחָק דְּרַבִּי יְהוּדָה דְּלִין
אֵלֶיךָ בִּי יְהוּדָה בְּלֹא הַחֲמִין
אֲלָא מִתְּחִיל לֵיה רַבִּי יְהוּדָה
פִּילֵו הוּא כִּינֹאם בּו שְׁלָא
וְרָא וְזֵה אֵין עֲמִיד לְהַחֲמִין
חָצִיב עַל הַפְּסוּקִין וְהַפְּרִישׁ
מִסּוּם מַעֲשֵׂר חָל עַל מַעֲשֵׂרֵי
וְעָלֵיו מַפְרִישׁ מִן הַחֲצִיב עַל
זֶה חֲלָה עָלָיו כִּיּוֹן שֶׁהָ שְׁלָא
הַחֲצִיב בְּתַרְמוּהָ וּמֵאִכְלֵי לֶכֶּה

כבשהחמין מחלוקת ומתניתין ר' יהודה וכן א"ר יוסי ברבי חנינא כשהחמין מחלוקת וא"ר נתנחמן אמר רבה בר אבון *תמד שלקחו בכסף מעשר ולכסף החמין קנה מעשר מ"ט אינאלא מילתא למפרע דפירא הוא אלא דקתני החמין אין לא החמין לא דלמא אי שבקיה הוה מחמין אמר רבה כבששייר ממנו בכוס ולא החמין רבא אמר הא יוחנן בן נורי היא ^בדלתן ג' לוגין מים חסר קורטוב שנפל לתוכן קורטוב י' ומראיהן חסר קורטוב י"ן ונפלו למקוה לא פסלוהו ג' לוגין מים חסר קורטוב שנפל לתוכן קורטוב חלב ומראיהן כמראה מים ונפלו למקוה לא פסלוהו דבי יוחנן בן נורי אומר הכל הולך אחר ההמראה לא א"ר יוחנן בתר חזווא אולין הכא נמי ויל בתר חזווא ושעמא וחזווא דהאזי מוא גניהו ופליגא דרבי אלעזר דא"ר אלעזר הכל מודים שאין מפרשין עליו ממקום אחר אא"כ החמין קסבר בלא החמין מחלוקת עד כאן לא מחייב רבי יהודה אלא מיניה וביה אבל מעלמא לא דלמא אתי לאפרושי מן החיוב על הפטור ומן הפטור על החיוב: ת"ר יהתמוד עד שלא החמין משיכו

רבא אמר הא מני רבי יוחנן
שיר ממנו ברכו וכו' ו
לפסול לא המקור כדמי יוחנן
קורטוב שגסל למוכן קורטוב
כיון דטעמא וחזותא מיא ו
ללא דמי לגמרי דהסא חזותא
לא היה קדש בנסק מעשר
כשמינך והסם ענאם נמי
כדלמך בעירובין (דף כ:)
רבא כיון דלפילו חלב ענאם
לפסול לא המקור היה לה
לחשבו כיון דטעמא מיא
דחא מיא ניבא "אע"פ ש
מ"מ תריך שלא יהא בן ט
דשמיטא דיון לכן שהיה דומה
מחוץ בג' לוגים מים וכו'
אחר הטעם והכרחא לתמן
דמשמעה הא יש בו ג' לוגין
וכא דבי יוחנן בן טרי לחתלי
שים בן מרשא יין אע"פ ש
אלא מראה לנפולן דא גרימא
יוחנן בן טרי אלא אקיסא נמי
הולך אחר המראה כלומר
אחר ההכרח אחי ליה נמי
ופריגא ד'א פלוג דא
דמאי פלוג דא

דוק פליגה אדר' אלעזר:
ירוש'ן ענין **מקום אחר**.
 שהוא נא לתקן ולהפריש
 אליהם דרבי יהודה **לכא**
 ית' רבי יהודה בלא החמץ
 ולא מחייב ליה דבי יהודה
 פילו הוא כינא כי שלא
 חזיב על און עמוד להחמץ
 על הפטור' והמפריש
 ממש חל על משחרמו
 עליו והמפריש חייב על
 חלה עליו כיון שזו שהוא
 הדין בתורתו ומאכלו לכהן
 על חס וטוב במיתה אף לכהן

כו.

וההמין אלא כיון שסופו
יין כדאמר בסמוך ובדאי
ואפילו יש בו ג' לוגין מים
היי' דנחשבינן המים כפרי

מים בספק מעשר לענין
נחשבים כפרו ולא פסלי
לומר לא נקנהין משום
שנקה אגב היין (ה) לא
די הקנהן משומר היין אבל
ומד אין נקנהין אלא משום
לא יפי פסל כעס חסר
ואפסלי למחן דנתא חסר
ישא במשנה דמיימי בסמוך
והיין של מים פסלי יהי לא
ליכא טעמא דמרחא כיון
עלמא חשיבין כחזותא כיון
גמא אכל הכא דלויכא
דא מוגא אקרי והיכא דלא
יהי ליה כדאי מים מדפסלין
לדפק מים אמיין למקוה
(ה) א"ר ירודה (ה)

מקו פלוגתייהו בנל
תמיזן כרנן משום דלף
היה פטר בלל ההמך:
א שבקיה הוה מחסין.
ללו אלן נקמין בכסף
דדקין הול דלן נקמין
לפסל את המקוה פרח
לפסול דמניח סתפסתא
מיסו ריקן וכל ומלל
שהול ספק מים שאובין
נ מוכה בנמה משניות:

ויאמר רבא כל הומר שאמר
מיסל זמן שלל האמר
מיסל שלשן זמן מיסל חסר
כמיסל לפסול אם המקוה
הוא חסר ומוחלט מלא ואף ע"ג
זו להיות בו טעם מלבד וגם
סופו יהיה בו טעם י"ן
קיימו נקטים בכפף מעשר
מזל משיחין מ"מ מדקדק
להשלים שיעור שלשה לוגין
אם המקוה אע"ג דסופו
חסר: **והמקוה** והמקוה
הוא כן ור"י אלא חסות
נקט רבא טעמא ומוחלט
הוא פסול אם המקוה האילן
יומין כן ור"י הכל אילין
מכונן (ד"ג) חסר קורטוב
קוה ואף ע"ג דמראין יין
מיסל והומר דאין פסול כיון
שאם לכן לא הוצרך טעמא
קורטוב להשלים א"ל חסר
ומר דבין גריסא בין בספיא
ומרה ליה גריסא דלאלין
לילין גמר טעמא ומהא:
הבב עורבין ב"י ואתר
רב מנחם דהרי קאמר

ך או שסופו להחמץ מודה
 ו"כ החמץ זה חזק משום
 מן והוא ליה כ"י וי"ל לזכר
 יבנן בין רבי יהודה ששפילו
 ליו ממקום אחר אלא ח"כ
 דמקו פלוגתא דהחמץ
 עד ש"א החמץ משיקו
 וא"כ לרב נחמן דחשיב ליה
 אן לא כרבי יהודה ולא כרבנן
 סופו להחמץ ששייר ממנו
 שלא החמץ דמתימין:
 הכה
 לו ה' הנשרפין (פ'הדרין פנ):

עין משפט
נר מצוה

קצו א מ"י פ"ז מהל'
מחשבו שמי ונטע
רבעי הל"ז:
קצו ב ג מ"י פ"ז מהל'
מקואות הל"י
והל"א סמג עשן רמח
טוש"ע י"ד ס' דא סעף
כג:
קצו ד מ"י פ"ג מהל'
טומאת אוכלין
הלכה כד:

שיטה מקובצת

6 עד שלא החמיץ פוסל את המקרה ואינו נקח. נ"ב
 נ"א בקצת פירושים פוסל את המקרה ולכני מעשר נמי הואיל וחזונוא וטעמא נמי אינו נקח בכסף וכו';
7 משום דיש להם מראה מים והכא נמי: **8** הואיל דאיכא שלשה לגוים מראה מים פסלי: **9** זה והה משום דלמא זה סופר להחמיץ: **10** שאפי' רבנן יאמרו זה הלשון:

רבינו גרשום

[illegible]